

in solemnitatibus agere solebant. Deinde ne quid in A lomo Dei in qua die ac nocte Deo servire devote cupiebant remaneret, quod superbiam aut superfluitatem redoleret, aut paupertatem virtutum custodem quam sponte elegerant, aliquando corrumpere. Confirmaverunt etiam ne retinerent cruces aureas seu argenteas, sed tantummodo ligneas coloribus depictas, neque candelabra nisi unum ferreum, neque thuribula nisi cuprea vel ferrea, neque casulas nisi de fustaneo vel lino sine pallio auroque, et argento, neque albas vel amictus nisi de lino, similiter sine pallio, auro vel argento, Pallia vero atque dalmaticas, cappas, tunicasque ex toto dimiserunt. Sed et calices argenteos non aureos, sed si fieri poterit deauratos, et fistulam argenteam, et si possibile fuerit deauratam : stolas quoque ac manipulos de pallio tantum, sine auro et argento retinuerunt. Palliæ autem altarium, ut de lino fierent et sine pictura plane præcipiebant, et ut ampullæ vinarie sine auro et argento fierent.

Illis diebus in terris et vineis ac pratis curtibusque eadem ecclesia crevit, nec religione decrevit. Ergo istis temporibus visitavit Dominus locum illum viscera misericordie suæ effundens super se petentes, ad se clamantes, coram se lacrymantes, die ac

(146) Hæc duodecim cœnobia ex Cistercio nata, his nominibus indigitantur. Firmitas, Pontigiacum, Claravallis, Morimundus, Prulliacum, Tres

nocte longa profundaque suspiria trahentes, et fere ostio desperationis appropinquantes, pro eo quod successoribus pene carerent. Nam tot clericos literatos et nobiles, in sæculo potentes æque et nobiles, uno tempore ad illam Dei gratia transmisit ecclesiam, ut triginta simul in cellam novitiorum alacriter intrarent, ac bene contra propria vitia et incitamenta malignorum spirituum fortiter decertando, cursum suum consummarent. Quorum exemplo senes et juvenes, diversæque ætatis homines in diversis mundi partibus animati, videntes scilicet in istis possibile fore, quod antea impossibile in custodienda Regula formidabant, illuc concurrere, superba cella jugo Christi suavi subdere, dura et aspera Regulæ præcepta ardentem amare, ecclesiamque illam mirabiliter lætificare et corroborare cœperunt.

CAPUT XVIII.

De abbatibus quas extruxerunt.

Abhinc abbatias in diversis episcopatibus ordinarunt, quæ tam larga potentique benedictione Domini in dies crescebant, ut infra octo annos, inter illos qui de Cisterciensi cœnobia specialiter fuerant egressi, et cæteros qui ex eisdem fuerant exorti, duodecim cœnobia (146) constructa fuerint inventa.

Fontes, Curia Dei, Bonavallis, Bonus radius, Cadunium, Fontanetum, Mansus Adæ seu Mansiada.

CIRCA ANNUM MCXXXII

JOANNIS MONACHI

EPISTOLA

AD ADALBERONEM TREVIRENSEM ARCHIEPISCOPUM

De tribus missis in Nativitate Domini celebrandis, deque festis infra ipsius octavam recolendis

(D. MARTENE, *Ampl. Collect.*, I, 712, ex ms. Epternacensi)

Archiepiscopo Trevirorum et apostolicæ sedis legato ADALBERONI (1), JOANNES, æternam salutem et gloriam.

Quoniam ante hos annos edidi ad quosdam amicos libellum de missali officio Dominici Adventus, non est cordi repetere ea quæ dixi; ea potius explanabo quæ ab inde sequuntur, et quæ necdum tetigi. Primum scilicet de missali officio Dominice Nativitatis. Ubi primum quæstio agitur cur in ipsa die tria officia missarum celebrentur, una scilicet

missa in galli cantu, altera in summo diluculo, tertia jam plena die. Cur enim tunc sit, quod per totum annum nusquam agitur, ut Ecclesia duas generaliter missas in nocte una solemnizet, quod nunquam in alia nocte consuevit. Sunt qui ita solvunt, quod istæ tres missæ tria tempora significant, unum ante legem et gratiam, et ideo totum in tenebris; secundum sub lege, quæ obscura per ænigmata, demum in lucem gratiæ finivit, unde et in tenebris jam tamen inclinatis inchoatur, sed in luce jam aspi-

(1) Trevirenses archiepiscopi Adalberonis nomine exstiterunt duo; unus, qui anno 1005 sedem Trevirensis invasit, alter anno 1132 ex primicerio Me-

tensi assumptus, vir pius, Himerodensis monasterii fundator, ad quem potius quam ad primum scriptam fuisse epistolam hanc existimamus.

rante finitur; tertium vero in plenitudine diei, quod **A** nonne præsens tempus est splendentis gratiæ. Sed hæc eadem ratione et eodem ordine tres missæ similiter debuerant celebrari in Pascha maxime, quæ est solemnitas solemnitatum, vel in omni festo Domini, vel etiam singulis diebus. Alia alii dicunt, et unusquisque in suo sensu abundat.

At nos, salvo sensu omnium aliorum, dicimus omne officium trium missarum agere de ipsa Domini Nativitate. Et quod duæ missæ in nocte peraguntur, significari duas natiuitates Jesu Christi, unam sempiternam de Patre, aliam temporalem de Matre, utramque nobis incomprehensibilem, et oculos nostræ infirmitatis quasi sub quibusdam tenebris latentem. Nam si ad divinam generationem de Patre respiciamus, quis posset ad plenum sentire vel **B** exprimere quid sit Filium hominis de Patre Deo gigni, ut ait propheta: *Generationem ejus quis enarrabit?* ut subintelligas, nullus. Dicit enim B. Ambrosius, quod hæc nativitas super scientiam sit angelorum et archangelorum, principatum et dominationum, et omnium cœlestium virtutum, et eorum qui inhabitant in domos luteas et terrenum habent fundamentum. Merito igitur prima missa hanc natiuitatem Christi plenam innuens, tota agitur in tenebris, quia cum supernis spiritibus omnia scientibus incomprehensibilis sit, maxime nos terrenis tenebris involutos per omnia pene latet, nisi quantum luminaria Scripturarum in medio radiantia cum oculis nostris revelant, quæ luminaria a toto ipsius missæ officio procedentia, nostris cordibus insplendent, ut sempiterna Verbi Dei nativitas sicut ipso noctis tempore, ut diximus, innuitur, ita et testimoniis ipsius missæ officialibus declaretur.

Nam ut breviter singula ventilemus, Introitus qui est: *Dominus dixit ad me: Filius meus es tu, ego hodie genui te*, nonne luce manifestius modum tantæ generationis ex ore ipsius nati de Patre Filii protestatur? Quid enim dicit aliud *Dominus dixit ad me*, nisi, Deus Pater me Verbum bonum eructavit de suo corde? Et quid aliud *Filius meus es tu*, quam in principio erat Verbum; Deus Filius apud Deum Patrem de ipso Patre genitus. *Ego hodie genui te*, quid sibi vult, nisi quod illa generatio inenarrabilis, nec principium, nec finem habet, et semper perfectissima **D** est. Nam *hodie*, quod est præsentis temporis, declarat in illâ summa generatione nihil præteritum aut futurum esse, cui omne suum semper in præsentiarum adest. Et *genui*; quod est perfecti temporis, insinuat illam semper esse sui plenissimam, cujus perfectioni in omnibus integerrimæ nihil majus aut minus unquam possit accidere semper idem permanenti. Graduale quoque quod est: *Tecum principium, in die virtutis*, etc., vox est Patris ad eundem Filium de ipsa sui generatione testantis,

quod Filius sit semper consempternus sibi Patri pari virtute divinitatis, et ad perfectum æternæ beatitudinis omnium sanctorum processerit, genitus ex substantia Patris, ante omnem angelorum seu mundi creaturam. *Alleluia, Dominus dixit*, unde in introitu diximus. Evangelium quamvis humanati Verbi generationem contexit, tamen uno verbo, et divinam maxime complectitur, dum dicit de beata Virgine: *Et peperit Filium suum primogenitum*. Bene *primogenitum*, ut prudens lector intelligat, quia quem Virgo peperit, jam primogenitus a Patre. Offertorium et versus ejus, omnibus esse lætandum et cantandum prædicant, quia Dominus in mundum venerit, qui est annuntiandus dies de die, id est Filius de Patre, et salutare Dei Patris. Communio est **B** *In splendoribus*, sed superius expositum est. Ita hæc missa primam Christi natiuitatem et ipso tempore, et ipsius sui officii omnibus membris denuntiat. Missam secundam et diei require in Ammalario.

Nunc ad officium missale trium subsequentium dierum articulum divertamus. Nam ibi quoque quæstio est, quæ expositione indiget, cur scilicet natalitia S. Stephani protomartyris, itemque sancti Joannis evangelistæ, et demum sanctorum Innocentium in suis singulis diebus præferantur natalitiis Christi Salvatoris, cum per quatuor dies natalitiis dominicis nulla servorum natalitia, cujuslibet dignitatis sint, debeant præferri. Verbi gratia si infra Paschæ et Pentecostes quatuor primos dies occurrat **C** natale alicujus sancti, cujuscunque meriti sit, intermittitur, aut in alium diem transfertur, et celebritas Domini in omnibus præfertur. Eadem lege natalitia istorum sanctorum non præferri, sed supponi Dominico natali debuerant, nisi certa ratio mysterii in eis lateret. Præterea assumptio sancti Joannis apud Ephesum, ubi jacet, vii Kalendas (2) Julii celebratur, et facta traditur. Protomartyr est quoque Stephanus, et sanctos Innocentes in ipsis diebus fuisse passos nulla certitudine historiarum probatur. Sed ut proposita quæstio solvatur, dicimus mysterium inesse in his solemnitatum ordinibus. Est autem hoc mysterium, quod in Christi Nativitate nobis datum est, ut Christus et Ecclesia in Christo renata sint unum corpus et unus spiritus, et **D** sint duo in carne una. Ecclesia igitur Christo incarnato est renata et concorporata, celebrat pariter Nativitatem Christi propter se factam, et suam in Christo, id est capitis et membrorum suorum. Primo die celebratur natale Christi, qui est caput Ecclesiæ, cujus tres ordines sunt, martyrum unus, alter doctorum, tertius omnium fidelium et subjectarum plebium. Sed ne aliqua fieret ex innumera multitudine indiscreta confusio, ideo innumeri martyres honorantur omnes sub celebrato nomine unius protomartyris Stephani, qui primus calicem pas-

(2) In pervetusto Kalendario Epternacensi, ante annos mille exarato, consignatur viii Kal. Julii *Receptio S. Joannis apostoli ad Ephesum*. Similiter in veteri Martyrologio sancti Hieronymi Spicilegii tomo IV,

viii Kal. Julii, *In Epheso S. Joannis apostoli et evangelistæ*. Et in veteri Gellonensi: *Festum dormitionis S. Joannis apostoli*.

sionis, quam Salvator Christus pro omnibus gustaverat, reddidit eidem Salvatori, et cujus exemplum sequuntur omnes alii. Similiter innumerabilis ordo omnium doctorum glorificatur sub nomine unius dilecti Christo Joannis, qui apostolus evangelista primus et præcipuus doctor est Ecclesiarum. Innumera quoque multitudo omnium subjectorum fidelium commemorantur sub nomine Infantium et lactentium, qui sua innocentia jam præimaginabant simplicem fidem justorum.

Quia igitur sancta Dei Ecclesia, sicut jam in Adam portaverat imaginem terreni, ita et nunc in Christo portat imaginem cœlestis: et quæ in primo Adam, qui erat de terra terrenus, sordebat terrena, nunc in secundo Adam qui de cœlo cœlestis venit, cœlestis facta est, merito in natali capitis sui felicia cœlestia omnium membrorum suorum natalitia concelebrat, ut totius ecclesiastici corporis nativitas ad æternam vitam simul solemnizetur. Nam etiam hanc hujusmodi nativitatem totius ecclesiastici corporis divina lex Moysi sub figura innuit, quæ omnia Ecclesiæ sacramenta continens, dum trium solemnitatibus, quæ præcipuæ in anno celebrantur, id est Paschæ, Pentecostes atque Tabernaculorum ritus et cæremonias per singula describeret, demum festi Tabernaculorum cultum tradens, ita inter cætera ait: *Assumetisque vobis die primo fructum arboris pulcherrimæ, spatulasque palmarum, et ramos ligni densarum frondium, et salices de torrente, et lætabimini coram Domino.* Luce quidem manifestius est, quod illud in lege Pascha et Pentecosten jam prætendebant sub figura nostrum Pascha et Pentecosten in Evangelii gratia. Solemnitas quoque Tabernaculorum præimaginabat natale Christi, quando in sole posuit tabernaculum suum, dum visibilis mundo apparuit sub tegmine carnis, et nos omnes in se credentes sub ipsis incarnationis sive tentoriis per fidem introductos ab insidiis spiritualis nequitiae semper protegit ac protegit. Unde et in ipsa lege ita admonet dicens: *Discant posteri vestri, quod in tabernaculis habitaverunt filii Israel, ut omnes fideles pro certo teneant, quod sub fide incauti nati Verbi, cui per aquam renati concorporamur, protegimur a facie maligni hostis,*

A qui circuit quærens quem devoret. Ad hæc igitur tabernacula construenda, primo die sumitur fructus arboris pulcherrimæ, id est primo die celebratur Incarnatio Christi, qui carne et sanguine suo, qui sunt fructus vitæ nostræ, nos pascit. Ipse enim est arbor nostræ salutis, quæ in primo psalmo et in Apocalypsi describitur super fluentia aquarum. Post assumptionem arboris pulcherrimæ assumuntur ad constructionem tabernaculorum et spatulæ palmarum, hoc est post celebrationem nati Salvatoris ad consummationem ecclesiasticorum, ordinum celebrantur et coronæ victoriosorum martyrum, quod innuitur in commemoratione protomartyris ipsorum. Deinde assumuntur rami ligni densarum frondium, id est doctores qui de ipso Christo, qui est lignum vitæ cum multiplici doctrina veritatis, quasi rami cum densis frondibus progrediuntur, quod imaginatur in solemnio beati Joannis summi doctoris. Sequuntur salices de torrente, quæ quamvis infructuosæ sint, frondent tamen et virent, quæ sunt vulgares plebiculæ, quæ licet in mundo positæ, vix ullum justitiæ fructum ferant, tamen vivunt et salvantur in fide, quæ designatur in celebritate Innocentium, qui nec loqui nec cooperari adhuc novant.

His finitis, rationem Dominicæ diei, quæ infra dies Dominici Natalis occurrit, breviter in calce scripti attingamus, ut de missali officio hujus festi nihil prætermittamus. Hæc missa incerto die occurrit et agitur, et significat fidem Synagogæ in fine, incertum est quando, in Christum credituræ, ut cum reliquo corpore Ecclesiæ et futura assumptio Synagogæ jam celebratur in Christi natale. Introitus *Dum medium silentium*, vox est ipsius Synagogæ testantis quod cæcata sit infidelitate quando Christus natus est. Graduale *Speciosus forma et Eructavit* vox Patris est, quasi ipsis Judæis testantis quod Christus Deus et Filius ejus est, quod illi modo non credunt Evangelium et communio sumpta de Evangelio dum puerum Jesum narrant de Ægypto relatum. Judæam innuunt fidem Christi in fine mundi ab ipsis gentibus fore ad Judæos reversuram extincta infidelitate eorum.

ANNO DOMINI MCXXXVII ET MCXXXVIII

DROGO CARDINALIS

ASTIENSIS EPISCOPUS

NOTITIA HISTORICO-LITTERARIA

(FABRIC. *Biblioth. med. et inf. lat.*, II, 65)

Drogo, ex monacho Benedictino monasterii Nicasiani apud Remenses priore et abbate Laudunensi, episcopus Ostiensis et cardinalis ab anno 1130 ad 1138, scripsit *De sacramento Dominicæ Passionis* librum, sive sermonem, obvium in Orthodoxyographis utrisque, et in Bibliothecis Patrum: in novissima autem Lug-